

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mater Amoris Et Doloris

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1711

VD18 15312348

Consideratio XXX. Dolorosa Mater quanto cum dolore spectarit Filium suum spinis coronari, atque illudi. Emblema. Liliū candidissimum spinis ubique circumdatum cum lemmate: Transfixum suavius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47286](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47286)

CONSIDERATIO XXX.

Dolorosa Mater quanto cum dolore spectarit Filium:
suum spinis coronari, atque illudi.

*Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter
filias. Cant. 2, 2.*

Miror, dum mente attentiore perpendo, quod Divinus
ille sanguinum Sponsus in Sacro Epithalamio non se
flori horti, sed campi assimilavit: *Ego flos campi, Cant. 2, 1.*
lilium convallium? Rationem assignant Patres, quia
flos horti hortulani manibus plantatus muro, aut as-
seribus clauditur, nec omnibus nisi domino horti patet, sed flos cam-
Mater Dolorosa. Hh pi

S. Ambr. l.
2. de Spirit.
6. 5.

pi omnibus carpendus, fovendusque exponitur; hac de causa Christus non in urbe, sed in agro & campo nasci, atque crucifigi voluit, ut omnes ad eum liberum haberent accessum: *Flos*, inquit S. Ambrosius, *MARIÆ* Christus, qui bonum odorem fidei toto sparsurus orbe, virginali ex utero germinavit. Flos odorem suum succisus reservat, & contritus accumulat, nec avulsus amittit: Ita & Dominus *JESUS* in illo patibulo crucis nec contritus emarcuit, nec avulsus evanuit; sed illa lancee punctione succisus, sacro speciosior fusi coloris cruore vernavit, mori ipse nescius, & mortuis aeternae vite munus exhalans.

Eccli. 24. 18.

Observat autem Vatablus & alij in hunc locum, quod per florem illum campi non alius, quam rosa subaudiri debeat, quid autem pulchrius, quid salubrius, quid odoratius rosâ? Sic, subintrat hic Cornelius, *Christus decor, odor, & salus est mundi*, & sicut rosa sine spina non est, imò inter spinas nascitur, educatur, ac moritur; ita bonus *JESUS*, qui erat quasi plantatio rose in Jericho, non nisi inter spinas natus, educatus, passus & mortuus est.

S. Ambr. de
Instit. Virg.
6. 14.

Addit dilectus animæ Sponsus: *Et lilium convallium*; erat quippe liliium convallium, quando de supremo cœlorum throno, & de sinu æterni Patris in hanc infimam mundi vallem delapsus, factus est novissimus virorum, inter pecudes natus, inter latrones cruci suffixus, Judæ proditori in lotionem pedum, & Barabbæ parricidæ in morte postpositus, an, obsecro, locus inferior in orbe terrarum? Sed & factus est sicut liliium inter spinas: *Christus*, inquit memoratus Ambrosius, *erat liliium in medio spinarum, quando erat in medio Judæorum, qui ipsum calumniati sunt, accusarunt, & crucifixerunt.*

Cant. 2. 2.

Ejusmodi liliium & B. Virgo ac Mater dolorosa est, ita prædictus sanguinum Sponsus, ubi se flori campi & lilio convallium comparavit, mox ad Dilectam suam transgressus est: *Sicut liliium*, inquiebat, *inter spinas, sic amica mea inter filias*; supra quod pereleganter Rupertus Abbas: *Sicut Christus*, ait, *velut liliium, spinis Judæorum fuit transpunctus, sic & B. Virgo iisdem fuit compuncta, & transfixa*, ac tunc præsertim, quando ipsa præsens hunc dilectissimum Filium suum in prætorio Romani Præsidis ab armatis, ferratisque manibus vidit, heu quanto cum luctu! spinoso, ac ringentibus aculeis horrido serro co-

S. Birg. lib.
2. 6. 10.

ronari, audi ipsam loquentem: *Apertaverunt*, inquit, *coronam de spinis capiti ejus, quæ tam vehementer reverendum Caput Filij mei pupugit; ut ex sanguine fluente replerentur oculi ejus, obstruerentur aures, & barba tota decurrente sanguine deturparetur; cumque sic sanguinolentus staret,*

ret, condolens mihi adstanti, & gementi, respexit sanguinolentis oculis, &c. Et in alio loco eadem dolorosa Virgo ad Divam Birgittam: Tunc corona spinea capiti ejus arctissime imposita fuit, quæ ad medium frontis descendebat plurimis rivis sanguinis ex aculeis infixis decurrentibus per faciem ejus & crines & oculos, & barbam replentibus, ut quasi nihil nisi sanguis totus videretur. O pietissima Domina, omnium matrum afflictissima! verè sicut lilium inter spinas tunc exitisti, quando in medio improborum huic luctuosæ, & hætenus nunquam auditæ coronationi præfens interfuisti, stans tota tremebunda, & defixis nunc in cælum ad Patrem, nunc in patientem Filium oculis, & fortè etiam cum sanguineis lacrymis, nulli maledicens, sed patientissime voluntati Divinæ omnia remittens; unde Lemma huic nostro mystico lilio inter pungentes spinas crescenti, aculeisque transfixo adjicere placuit:

Transfixum suavius.

2. Varios quondam ritus ac ceremonias in coronatione Regum suorum observabant Hebræi, quos ad fontem vel ad arborem extra civitatem deducebant, ubi per Sacerdotes sacro oleo erant inuncti, supra thronum exinde regium collocati, & diademate redimiti, quibus & liber Legis in manus tradebatur, ut Legem noscerent servare, ac defendere; his peractis, omnis populus aggratulabundus acclamavit: *Vivat Rex, vivat Rex.* Typum de hac veritate nobis exhibet pacificus Salomon in Gihon propè fontem inunctus: *Sumpsitque Sadoe Sacerdos cornu olei de tabernaculo, & inunxit Salomonem, & cœcinerunt buccinâ, & dixit omnis populus: Vivat Rex Salomon, &c.*

Anime mi! ad aliam hodie invitatis coronationem; eheu quàm dissimilem, quàm luctuosam, quàm cruentam! vide, & contemplare dulcissimum JESUM DEI & MARIÆ Filium, qui longè plus est quàm Salomon, non quidem ad fontem, quia ipse erat fons vitae, sed in prætorio Romani Judicis coronatum, non regali diademate, sed cruentis spinarum aculeis, non oleo sacro, sed pretioso sanguine suo inunctum, non in throno Regni sui, sed super durissimum lapidem collocatum, non Sceptro Regio, sed vilissima arundine insignitum. O quàm dissimilis isthæc erat coronatio inter utrumque Davidis filium! huic in die coronationis solennissimum adornabatur convivium; Christus Rex sæculorum *satyratus est opprobrijs*; illi inter varios generis honores pretiosa quæque unguenta & suaves odores, odor nardi, odor thuris, & odor malgranatorum deferebantur; in

patientissimum JESUM spinis coronatum non nisi putida & foetentia mittebantur phlegmata & oris excrementa; *Conspuebant eum, & ponentes genna adorabant eum*; isti recens coronato lætæ gratulationes, & acclamationes à primatibus Regni, & ab universo populo fiebant: *Cecinerunt buccinâ, & dixit omnis populus: Vivat Rex Salomon*; heu quàm dispares plausus & aggratulationes in coronatione JESU audiebantur: *Veniebant ad eum, & dicebant: Ave Rex Judæorum; & dabant ei alapas.* Tandem dum Pilatus Præses Romanus hunc cæli, terræque Regem, cunctis gentibus desideratum, populo Judaico proponit ad adorandum: *Ecce Rex vester*, non audiebatur nisi illud ferale: *Tolle, tolle, crucifige eum.* O quanta hæc erat rerum metamorphosis! paucis abhinc diebus, hoc est, die palmarum acclamabant Judæi: *Benedictus, qui venit in nomine Domini, Rex Israël*; nunc tolle, tolle. Ecce hic mundi stylus est; noli confidere mundo.

3. O mœstissima Virgo! quis tibi tum temporis intervallo talia, ac tam indigna cernenti, & accidenti animi sensus fuit? Bethsabæa Regina filium suum Salomonem in die desponsationis illius, ubi cum Sulamicide Ægyptia, Regis Pharaonis filia desponsatus est, pretiosissimo diademate, inæstimabilibus gemmis & margarichis intexto condecoravit: *Videte filie Sion Regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum Mater sua in die desponsationis illius; & tu ô pretiosissima Virgo, cælestis Salomonis Mater, quæ in die incarnationis, ubi in thalamo virginei uteri tui humana natura cum Divina desponsata est, hanc ipsam Filij tui Divinitatem coronâ carnis nostræ coronasti; ô tristis Mater! ô tristis Virgo! vide, ah vide, quomodo pessima, impia & crudelis Synagoga (ah quàm ingrata noverca) in hac die desponsationis JESU cum Ecclesia, eundem dulcissimum Natum tuum non diademate aureo, sed coronâ aculeatis vepribus horridâ coronet:* *Plēentes coronam de spinis, posuerunt super caput ejus, & tantâ vi, ut plerique veprium aculei non duntaxat cutis teneritudinem perforarent, sed & ipsa ossa penetrarent, ita S. Vincentius Ferrerius: Plēentes, inquit, coronam de spinis marinis, quæ acutiores & longiores spinas habent ceteris spinis, capiti ejus imposuerunt, quæ eum in capite in septuaginta duobus locis crudeliter vulneravit, nam erat ad modum pilei, ita quod undique caput tegetet, & tangeret, ita quod aculei ossa penetrarent, &c.* O sanè gravis dolor, qui omnem nostram superat fidem. Interim aperiuntur sacrosanctæ venæ, fluit, & currit undique cruor, & facies illa, in quam desiderant Angeli prospicere, non nisi sanguis erat;

erat, qui de vulneribus Divini verticis decurrens oculos, genas, aures, nares, barbam, os, ipsosque humeros non modò tinxit, sed & oplevit. O anime mi! quis hìc enarrabit, quinam major fuerit dolor aut amor in Sacratissimo CORDE JESU & MARIÆ? Certè uterque summus erat, & tamen mitissimus JESUS, cum Matrem in tanto videret supplicio, plus dolore Matris, quàm suo affligebatur.

Cæterùm stabat in principio hujus inauditæ coronationis dolentissima Virgo sine sensu, sine voce, sed non sine amarissimis lacrymis, tandem verò in hæc erumpebat lamenta, prout pereleganter observat Nebridius: *O mi Fili, quàm informem te aspicio! hiccine est vultus tuus, o Salomon, quem videre desiderat universa terra? O Angeli, qui ministrastis ei in deserto, quin abstergitis eum! o eterne Patris! en Unigenitus tuus, speciosus formâ præ Filijs hominum, quomodo deformatus est; mutatus est color optimus, ac tetrìor leproso est, qui quondam rutilavit ut sol. O mi JESU, quis mihi det mutari in te, ad pro te patiendum dolores hos! o spine, o spine, quàm acerbè transfigitis animam meam. Vos, ut experior, illic mihi Simeonis gladius estis: Vos illæ spine estis, quas DEUS Pater in paradiso peccati prædixit Adamo. Hen me miseram! si spinis expungendum delictum Adami est, adeste milites, prius peccavit fœmina, prius quoque fœmina pœnam sentiat. En si non sufficit caput, habete totum corpus meum, vulnerate, compungite, laniate sicut vultis: Coronate me quoque in Reginam; nam hujus Regis ego Mater sum. Quid parcendo me affligitis? Si parcere vultis, ledite me cum Filio. O filia Jerusalem, venite, egredimini, & videte Regem Salomonem in diademate, quo coronavit eum hæc impiæ turba militum in hoc amaritudinis die. O anima Christiana, quis non animus compatiatur tanto Filio? Tantæ Matri? Si cætera membra compatiuntur capiti, dum affligitur, ubi amor noster, ubi mæror, & compassio? Verè qui hìc non dolet, & non compatitur Christo patienti Capiti & Sacratissimæ Matri ejus dolorosæ, hoc ipso ostendit, se non esse membrum Christi, nec Clientem MARIÆ.*

4. Quæres hìc pie Lector, quare dolorosissimus JESUS, postquam jam cruenta subiit flagella etiam spinis coronari voluerit? Reges alij & victores olim pro egregijs suis facinoribus diversis redimebantur coronis, aliquando ex auro, gemmis & margaritis, aliquando ex auro, oliva, hedera, quercu; aliquando ex odoratis herbis, floribus, rosis & lilijs intextis, sed floridus noster Nazaræus pretiosissimus JESUS coronâ spinis horren-

Hh ;

ce,

te, & sentibus hispidâ, paljurisque asperrimâ coronatur; ô quàm indignum diadema! non præceperat Pilatus ludum tam tragicum, tam funestum, tam cruentum, sed dæmon & barbara militum rabies novam hanc, & hætenus invisam ac prorsus inauditam paravit scenam, audierant enim impij Sathanæ ministri, innocentissimum JESUM à Judæorum principibus Regem appellari, mox furia Romana, pecunijs à Judæis in hunc finem subornata, decrevit coronam & quidem de spinis, ut majori ludibrio impij deicidæ Filium DEI afficerent, & COR Matris dolorosæ amplius torquerent, erat enim hæc corona adinstar fulminantis gladij, aut crudelissimæ lanceæ, quæ maternum pectus transfigebat, ita ipsa Diva Virgo ad S. Birgittam: *Tertia lancea mihi erat spinea corona ejus, quæ sic immaniter pupugit caput ejus sanctissimum, ut sanguis deflueret in os ejus, in barbam, & in aures ejus.*

S. Birgitt.
l. 1. c. 27.

Gen. 3. 18.
Vide Mallon.
in Explicat.
S. Sindon.
c. 12.
Isa. 1. 6.

Cant. 7. 3.

S. Bernh. ser.
5. in Fest.
OO. SS.

Causam hujus probrosissimæ coronationis assignant Patres, ideo Servatori nostro Caput spinis præcinctum, ut maledictum solveretur, quod primus homo per peccatum contraxerat, ita Divus Hieronymus, *In corona spinea maledictum solvit antiquum: Spinas & tribulos germinabit tibi.* Coronatus est ex spinis & tribulis, ait Tertulianus, *in figuram delictorum, quæ nobis protulit terra carnis, omnes aculeos mortis in Dominici capitis tolerantia obtundens.* Coronatus est spinis, ut adimpleretur Scriptura: *A planta pedis usque ad verticem non est in eo sanitas; Corpus enim totum virgis, flagris, carenis, & aculeatis flagellis erat concisum, facies colaphis lurida & sputis foedata, dentes luxati, aures oppletæ maledictis, &c.* Solus vertex adhuc aliquid habebat sanitatis, quod sentium aculeis erat obligandum. O bone JESU, nunquid Caput tuum sicut purpura Regis, & vertex tuus plenus rore, & cicinni tui guttis noctium? Coronatus est insuper, quia non tantum Rex noster & animarum Sponsus erat, sed & victima pro salute totius mundi in ara crucis immolanda, moris autem erat tum apud Judæos, tum Romanos, ut DEO T. O. M. victimæ viridi ferto coronatæ offerentur. Coronatus denique est, quia capitibus nostris multa delicta committimus, tum interna per malas cogitationes, tum externa nimio luxu & ornatu; vide, & mirare optime Lector, qualia capillitia, quàm pretiosa, & crispata nunc gestent viri effœminati, & quousque mulierum vanitas suas erigat cristas? & hoc inter Christianos & Orthodoxos? Christo Sponso nostro relinquimus spinas, & nos coronemus nos rosis? Pudeat, subintrat hic Mellifluus, *seclari gloriam membra, quibus*

quibus caput suum tam inglorium exhibetur ! pudeat sub spinato capite membrum fieri delicatum.

5. O Mater doloris & amoris, quæ à Filio tuo nec poteras, nec volebas separari, dic nobis, quid tum senserit COR tuum, ubi dilectum vororum tuorum & innocentissimum Filium mortuo & excoriato pecori, quàm homini vivo similiorem spectasti? Ah quid tunc pensabat COR tuum, ô omnium afflictissima matrum? Sed nondum hic tormentorum finis, plus ultra ô Domina! factâ hâc coronatione, milites JESUM (prout erat) nudatum, toto corpore saucium, & lacernulâ, seu frusto obsoletæ purpuræ vix tegendo dorso sufficiente vestitum, arundinémque (vanitatis Symbolum) manu gestantem per atrium ac prætorium ad præsidem & iniquissimum Judicem rapiunt: *Exiit ergo JESUS portans coronam spineam & purpuream vestimentum.* Observat hic citatus Nebridius: *JESUS autem transibat Matrem cum gemitu, quæ etiam post milites secuta est eum intro, nam per totam passionem, quantum poterat, ei appropinquabat, neque unquam ab eo separabatur.* Ah quid tunc pensabat afflictissima COR tuum ô Virgo dolentissima? Credo, & firmiter mihi persuadeo, illo temporis tractu tibi venisse in mentem agnum illum masculum vepribus coronatum, loco Ifaci in monte quondam Moria ab Abrahamo immolatum: Ergone (ita tecum suspirabas) ô mi JESU! tu es ille agnus innocuus, immaculatus, spinisque cinctus, qui pro delictis totius populi hodie in Calvario monte eris immolandus? Moyfi quondam in typo, ô Fili mi! in rubo spinoso, ardente quidem, sed incombusto, apparere dignatus es, nunc ipse ingenti tormento cruentis es redimitus, & circumdatus spinis? Aaronem summum Sacerdotem pretiosâ voluisti coronari tiarâ, & caput ejus odorifero inungi, ac perfundi unguento, quod per barbam & vestimenta decurrens universæ multitudini gratissimum sparsit odorem: *Sicut unguentum in capite, quod descendit ad oram vestimenti ejus;* Heu Fili mi JESU, Sacerdos & victima, quàm dispari tiarâ redimitus es? fluit & pretiosum unguentum Sacrosancti cruoris tui de capite per genas, barbam & faciem, plurimis sese diffundens rivulis, totumque vestimentum, quod est Ecclesia, vitæ & æternæ salutis odore perfundens. O Pater æterne! quomodo permittis tanta, ac tam indigna pati dilectissimum Filium tuum? Video immensi tui amoris in genus humanum affectum & effectum:

Joan. 19. 5.
Nebrid. in
Fasc. c. 11.

Gen. 22. 13.

Exod. 3. 2.

Psal. 132. 2.

Pin-

*Pungentem caput, & cerebrum gestare coronam
Cogit amor, cogit vulnera tanta pati.*

Et quia ira tibi placuit ô Pater ! placet & mihi indignissimæ Mariæ ejus ; fiat ô Domine in omnibus sanctissima voluntas tua. Hæc vel similia secum animovolvens mœstissima Mater, alto ingemuit suspirio, cum Propheta threnologo compassioni, planctui ac lacrymis
Thren. 2. 18. omnes laxans habenas : Deduc quasi torrentem lacrymas, per diem & noctem : Non des requiem tibi, neque taceat pupilla oculi tui, &c. Et tu anime mi ! qui hæc legis, quid agis ? ô dolorosissime JESU ! ô dolorosissima Mater ! quis hæc mente attendens, etsi ferreus ac adamantinus sit, non emolliatur ? Quis non ex animo vobis condoleat ? dolent saxa & rupes, & ego, qui per innumera mea delicta istorum omnium sum causa dolorum, adhuc persisto immotus ? O lacrymæ meæ, ubi estis ? Plangam, ah plangam & ego diebus ac noctibus omnes iniquitates meas ; tibi ô mœstissima Mater ! me in plangendo sociare desidero, ut torus tecum mergar in compassionis Oceano.

CON.